

DOCHIA FINXULUI

ROBERT
KRAFT

14

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN
JURUL PAMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

Traducere din germană de Petru Istrate

Grafică originală și prelucrare de Aurel Lupaștean

Nr. 14

CAP. XXXV. MAȘINA INFERNALĂ **(Continuarea ultimului capitol din broșura nr. 13)**

Firește, se exclud de aici bătrânii, copiii și cei mutilați.

Câteva magazine s-au închis, considerându-se că nu vor avea clienți, în momentele acelea când toată suflarea va fi ocupată în altă parte. La fel au procedat și unele fabrici și întreprinderi, nu de alta, dar nu voiau să riște o grevă generală pe acest considerent. S-au convocat unități suplimentare de poliție și jandarmi pentru a putea ține mulțimea în frâu pe stradă, deși nu erau foarte siguri în care parte a orașului își va face intrarea blindatul .

Și iată, evenimentul s-a produs !

Toată lumea avea o opinie despre cum va arăta celebrul automobil, jurnaliștii americani îngrijindu-se din vreme de lucrul acesta. Întrucât îl fotografiaseră în toate ocaziile.

Într-adevăr, autovehiculul arăta destul de ciudat, dar și dezamăgirea a fost mare. Nu de alta, dar blindajul fusese coborât și nu s-a mai ridicat, indiferent câți pumni l-au zguduit de mânie. Prin ochiurile înguste lăsate libere nu se putea vedea nimic înăuntru, ci numai în afară.

Au fost aruncate flori, coroane florale, peste această cutie blindată mișcătoare, în timp ce orchestre ambulante ad-hoc au început să intoneze imnul american „Yankee doodle”.

S-a strigat chiar și hip, hip pentru Miss Leonor Morris și „Trăiască districtul Cokumbia”. În timp ce câțiva descreierați mai entuziaști au tras focuri de revolver în aer, iar unii chir în stomacurile vecinilor lor, ceea ce a dus la veritabile tulburări de stradă, soldate cu morți și răniți.

Din păcate, sosirea automobilului nu a decurs așa cum își propuseseră autoritățile, cu strângeri de mână, cu discursuri fulminante de bun sosit, așa cum se procedează de obicei în lumea civilizată anglo-saxonă.

Spre ciuda acestora, automobilul a parcurs într-o viteză moderată în jumătate de oră, claxonând încontinuu întreg orașul, fără ca vreunul din locuitorii semeței citadele să vadă la față măcar un singur pasager al acestuia. Maximus nu se lăsa înduplecat de

nimeni și nimic ca să se oprească, întocmai ca soarele ce-și urmează netulburat drumul în sensul ptolemeic al cuvântului. Numai acei oameni care s-au aținut în zona portului Posto, de fapt fără vrerea lor, întrucât fuseseră obligați să o facă, dată fiind presiunea existentă pe străzi, s-au văzut răsplătiți pentru răbdarea și perseverența lor, de a fi martori la un eveniment deosebit.

Orice port are azi, în afara rampei pentru trăsură și alte mijloace de transport, și una pentru vehiculele nautice, care duce direct și neabătut înspre apă. Pe această rampă aluneca acum automobilul, până ca a ajuns de-a dreptul în ... apă !

Da, acum privitorii de pe margine au putut fi răsplătiți în cele din urmă pentru perseverența lor ! Maximus se transformase, așa cum o știa el cel mai bine, într-o barcă cu motor.

În acest fel s-ar putea călători peste ape până la Buenos Aires, în America de Sud, prin propriile forțe.

Că automobilul blindat urma aceeași rută de care se folosise odinioară Georg Hartung în propriul său periplu, ca globe trotter era de notorietate publică. Orice carte a acestuia era cerută peste tot și editorii lui numai că nu-și smulgeau părul din cap că renunțaseră să o mai publice, stocurile existente fiind de mult epuizate. Sigur, se punea problema unei noi reeditări, din care și Georg își avea partea lui fără îndoială.

Pentru a alege să străbată întinderea oceanului

prin propriile sale forțe, nu putea și nu-și propusese Maximus .s-o facă niciodată. Totul avea limite.

Și din nou după câteva bătăi elicea automobilului transformat în barcă a încetat să se mai învârtă, iar după o scurtă zvâcnire îndărăt, Maximus s-a oprit cu totul în apele portului.

- Așa. Aici în apă suntem asigurați împotriva unui atentat cu bombă, nu trebuie numai să ne păzim decât de o eventuală mină submarină.

- Dar știți să vă păziți strașnic viața !

Georg a spus-o pe un ton glumeț.

- Gândiți-vă numai la ce v-am spus adineauri : ne asemănăm unei broaște țestoase care se simte cât de cât în siguranță numai atunci când se retrage cu totul în carapacea ei, nemaiexpunându-și nici unul din membrele corpului.

Opriți-vă, uite că este cineva care vrea să ne anunțe ceva.

Spunând aceasta, ea a deschis una dintre ferestrele de formă circulară.

- Domnule căpitan, sau domnule inspector șef vamal, vă rog un moment !

Cel interelat se afla pe un mic vapor de coastă aparținând fără îndoială autorității vamale..

- Numai o întrebare, Sir ! Când pleacă din port primul vapor, care ar putea transporta până la Buenos Aires automobilul nostru ?

Se nimerea de minune ! Vaporul Columbus își anunțase deja plecarea chiar în acea seară. la ora șase.

- Ne va lua și pe noi ?

- De ce nu ? Și chiar dacă nu a prevăzut-o, cine n-ar face o excepție când vine vorba despre frumosul dumneavoastră automobil ?

Leonor a evitat cu diplomatie toate întrebările încuietore. I-a mulțumit funcționarului și a închis fereastra.

Elicea lui Maximus a început din nou să se învârtă, dar acum cu un țel prestabilit. Către impunătorul vapor Columbus.

La bordul acestuia a încetat orice activitate imediat, pentru a permite marinarilor și lucrătorilor portuari să privească. Și la bordul acestui mare vas era, ca pretutindeni, cunoscut că faimosul automobil își făcuse simțită prezența în Cpetown.

Leonor a deschis din nou una din ferestruicile de sus pentru a se face auzită :

- Aș dori să vorbesc cu domnul căpitan

- Căpitanul Arlen chiar acum se reîntoarce de pe uscat.

Barca cu care se înapoia de pe țărm căpitanul vaporului ajunsese tocmai într-una din părțile laterale ale lui Maximus. Leonor s-a pus de îndată în legătură cu căpitanul, care s-a dovedit un om de lume și extrem de politicos.

Da. Căpitanul s-a învoit până la urmă să ia la bordul său automobilul.

- Dar există o condiție.

- Care este ?

- Automobilul trebuie să rămână pe punte.
- Este în siguranță acolo ?
- Absolut. Atâta timp cât țin scândurile vasului meu. Nu trebuie să vă temeți de nimic în legătură cu asta.

- Și care va fi prețul ?
- Va trebui să mă mai gândesc.
- Noi suntem aprovizionați cu de toate ...
- Asta n-are nici o importanță în raport cu prețul de călătorie a pasagerilor.

- Oricum, noi nu vom părăsi defel automobilul.
- Cum, nu-l veți părăsi chiar deloc ?
- Nu, nu, ne puteți considera ca o marfă, ca o cutie oarecare, pe care o transportați dintr-o parte într-alta a oceanului, Automobilul este doar un ambalaj.. Pe timpul întregii călătorii nu vom pune odată piciorul jos.

- Și de ce nu, mă rog ?
- E vorba de un pariu aici.
- Hm ... așadar un pariu ! a spus imediat englezul plin de înțelegere. Așa mai veniți de acasă. Este cu totul altceva. Mi-ar fi plăcut să mai am ocazia de a schimba o vorbă sau două cu dumneavoastră.

- Dacă-i pe așa, asta o puteți face. Prin urmare, cât o să ne coste ? O evaluare așa aproximativă și tot ar ajunge.

- O sută cincizeci de lire.

Leonor și chiar Georg s-au gândit la o cu totul altă sumă. Căpitanul nu părea numai din pură simpatie să se fixeze la o atât de mică. Un astfel de comandant

de vas trebuia mai întâi de toate să țină seama de regulile societății comerciale de care aparținea și numai în ultimul rând să se gândească la propriul lui interes sau simpatiile sale. Un astfel de privilegiu nu le e permis să facă niciunui căpitan.

Mărimea mărfii încărcate, experimentatul căpitan cu siguranță că o estimase corect. De altfel, în asemenea cazuri era luat în calculul în primul rând spațiul ocupat de marfa transportată pe vapor și mai puțin greutatea acesteia..

- În acest caz suntem și noi incluși în preț ? a întrebat Leonor.

- Cu siguranță, Dar dacă veți părăsi automobilul, veți fi taxați ca „marfă umblătoare”, a glumit căpitanul.

- Mai am patru însoțitori.

- Și aceștia vor rămânea înăuntrul automobilului. Hrănindu-se acolo ?

- Cu toții deopotrivă.

- Atunci vom rămânea la o sută cincizeci de lire sterline.

- Și îmbarcarea și debarcarea ?

Totul este inclus în preț. De altfel, îmbarcarea și transbordarea s-a petrecut în următoarele minute. Marinarii l-au legat pe Maximus cu frânghii groase, trainice, după care a fost tras la bord și înțepenit temeinic de catargul principal, undeva în dosul coșului cel mare.

Leonor i-a povestit lui Georg cum decursese

negocierea și acesta nu a sperat ca totul să se aranjeze la un preț atât de redus..

- Ce făceam dacă atunci în Aeback n-am fi găsit banii aceia ! a evocat chiar Leonor acea întâmplare.

- În acest caz am fi găsit cu siguranță o altă rezolvare, a venit răspunsul încrezător al lui Georg.

Blindajul rămăsese coborât, Georg i-a propus fetei să-l ridice, dar aceasta nu și-a schimbat părerea.

Ziua s-a scurs ca toate celelalte. Prin ferestruicile circulare puteau vedea totul în jur și chiar mai bine decât în timpul călătoriei.

Din când în când câte o barcă aducea noi pasageri, iar înspre ora șase s-au înălțat steagurile pe catarg și şuieratul sirenei le-a dat tuturor de știre că totul era pregătit de plecare.

O jumătate de oră mai târziu, Columbus a părăsit rada portului

Paisprezece zile erau prevăzute pentru traversarea oceanului și dintre acestea trecuseră de-cum trei. Nu se plictiseau totuși. Se găseau într-un loc bine ales și nu se deosebeau prea mult de zilele în care mergeau ei înșiși pe roți. Numai că acum nu mai era necesar să stea cineva pe scaunul șoferului.

Adam s-a pus pe treabă împreună cu cei doi montori, demontând piesele mecanice ale automobilului, curățindu-le și ungându-le cu ulei. Când Leonor nu lua parte la această delicată dar scrupuloasă operație, citea cărți din biblioteca lui Maximus, pe care

le parcurgea din scoarță în scoarță, dar cel mai mult se plimba pe coridorul ce lega compartimentele automobilului, întinzându-și și dezdoindu-și brațele.

La început automobilul a fost înconjurat de o mulțime de curioși, care-i dădeau târcoale, dar întrucât nici o fereastră din cele deschise nu le permisesese să privească înăuntru și nici de acolo nu le parvenea nici un zgomot, s-au plictisit curând și i-au lăsat în pace.

Din când în când mai venea și căpitanul, cu care Leonor se întreținea, dar numai prin fereastră.

Într-a treia zi a sosit iarăși căpitanul, care de data asta a bătut într-un anumit fel în blindajul automobilului, Când Leonor a privit afară pe fereastră, a observat de îndată că printre pasagerii adunați pe punte domnea o mare agitație

- Miss Morris, aş vrea să vă vorbesc între patru ochi și dacă eu nu pot ca să intru în automobilul dumneavoastră, v-aş fi recunoscător să veniți pentru puțin în cabina mea.

Leonor i-a permis căpitanului să intre, în timp ce acesta reușea cu greu să-și păstreze calmul.

- Este adevărat, Miss Morris, că aveți dușmani puternici care vor să distrugă această invenție a tatălui dumneavoastră, și prin forță dacă este nevoie ?

- De unde știți dumneavoastră ?

- Vă rog înainte de toate răspundeți-mi la întrebare.

- Da, e adevărat.

- În deșertul Gobi s-a încercat să vă otrăvească

pe dumneavoastră și echipajul ?

- A și ajuns asta la urechile publicului ?

. Da, deja totul s-a relatat în ziare. Și chiar înainte de a ajunge la Capetown s-a săvârșit un atac cu bombă asupra dumneavoastră ?

- Chiar și asta este deja cunoscută ...?

.- Cu câteva ora înainte dea a ridica ancora, am auzit ceva zvonindu-se ceva de genul acesta în oraș. N-am avut însă vreme să cercetez mai adânc problema asta, iar pasagerii sosiți la bord n-aveau știre de așa ceva, altfel s-ar fi aflat mai multe între timp.

Nici eu nu v-am întrebat, pentru a nu vă stărui amintiri neplăcute, sau chiar resentimente. Acum însă sunt nevoit să aduc în discuție și acest aspect.

Așadar, a avut loc un atentat cu bombă asupra dumneavoastră ?

- Da. Bomba a fost aruncată dindărătul unui perete de stâncă, dar noi am parcurs porțiunea aceea de drum în fugă, așa că a explodat undeva îndărătul nostru. În felul acesta am scăpat de la o moarte aproape sigură.

- Bănuiți sau știți cine se află îndărătul acte ?

- Cred că știm, dar nu m-aș aventura să o spun, întrucât m-aș putea înșela, Avem câțiva dușmani care ne-au amenințat cu moartea și care operează separat.

- Înțeleg, Ați auzit înainte vreo detunătură ?

Căpitanul le-a relatat că puțin mai devreme se auzise o detunătură și dup cercetări s-a găsit că explodase cufărul unui pasager, din care ieșea fum.

Căpitanul , care fusese chemat de îndată, pusese

să se sigileze cufărul și l-a sechestrat și pe proprietarul acestuia. În cabina căpitanului cufărul a fost cercetat de către un inginer expert, care-și luase toate măsurile de precauție. Despre ce a fost vorba de fapt ? Cufărul fusese umplut cu fân, care s-a aprins cumva și în acest fân fusese pitită un fel de cutie de tablă, umplută cu trei kilograme de dinamită, de zece ori putând să arunce în aer vaporul, fără să se folosească un ceas care să marcheze timpul.

Dimineața, explodase doar la trei zile după ce vaporul a aruncat ancora. Fitulul se aprinsese, dar cu tuburile de dinamită altfel au stat lucrurile. Explozia a aprins numai fânul, dar încărcătura de dinamită nu s-a declanșat.

Pasagerul ce era proprietarul acestei mașini infernale n-a fost mai puțin îngrozit aflând de cele întâmplate.

S-a refugiat între punți, căzând într-o stare de cvasiprostrație, după care a început să îngâne rugăciuni fierbinți către Pronia cerească, jurându-se pe toți sfinții că el n-a avut habar de ce se găsește în acest cufăr.

Nici măcar nu era cufărul lui. Puțin înainte de a se imbarca, un necunoscut l-a abordat rugându-l să ia acest cufăr cu sine și să-l predea la o anumită adresă în Buenos Aires, primind pentru acest comision zece șilingi ca răsplată.

Omul fusese de acord. Firește că așa ceva nu era permis. Nimănui nu-i este îngăduit să facă asemenea comisioane, transportând bagajele altora.

- Pentru asta va trebui să dea socoteală. L-am închis pe acest om în cabina mea, asta îmi este datoria, pentru a nu primejdui viața altor pasageri. Fiindcă nu numai marinarii, dar și pasagerii au auzit detunături, am lăsat să se răspândească vorba că s-a descărcat din greșeală un revolver într-un cufăr închis. Dacă s-ar răspândi vestea că a fost vorba în realitate de o mașină infernală, pasagerii ar fi cuprinși de panică.

Ar cere probabil ca automobilul să fie aruncat direct în ocean și nu prea aş vrea. Bănuielile că bomba v-ar fi vizat pe dumneavoastră s-ar răspândi cât ai zice pește. Nu sunteți de acord cu asta ?

Leonor s-a trântit încă de la început palidă de moarte pe un fotoliu, împreunându-și spasmodic mâinile.

- Da, da. Se mărginea Leonor să șoptească .

- Nu de alta, dar nu cunosc absolut nici un motiv de ce s-ar vrea să mi se distrugă vaporul meu. Ar rezulta numai daune, nimeni n-ar avea de câștigat de pe urma asta. Numai Dumnezeu cel atotputernic ne-a păzit de o mare catastrofă. Eu însă rămân în limitele acordului nostru. Păziți-vă ca cineva să afle mai mult, altfel nu mai garantez de nimic.

Căpitanul s-a ridicat și s-a dus. Leonor parcă încremenise acolo pe scaunul ei, până ce a venit Georg și s-a așezat lângă ea.

- Ați auzit și dumneavoastră, Mister Hartung ? a șoptit ea.

- Totul.

- O mașină infernală la bord.
- Dumnezeu ne-a păzit și a fost milostiv cu noi !
- De unde atâta răutate pe pământ ?
- Am mai primit și alte avertismente de același

gen până acuma.

- Da, dar acuma e vorba de un vapor întreg, cu oameni și pasageri cu tot, să-i arunci în aer pentru atâta lucru ?

Georg a ridicat numai din umeri, preferând să se reîntoarcă în coridor, pe care l-a patruleat din nou încolo și înapoi,

CAP. XXXVI. UN CONFLICT FĂRĂ URMĂRI ȘI CU UN ADAM CE SPUNE ADEVĂRUL

Și a venit a șaptea zi de călătorie cu vaporul. Leonor așteptase clipă de clipă, zi sau noapte, să se producă încă o explozie distrugătoare, dar în cele din urmă a ațipit învinsă de somn și la deșteptare nervozitatea îi cam dispăruse. Georg își continua ca de obicei patrularea pe coridor și în ultima noapte nici măcar nu dormise. În cele din urmă s-a oprit în vecinătatea lui Leonor.

- Miss Morris, să știți că nu mai pot suporta.
- Ce anume ?
- Acest prizonierat continuu în cușca asta !
- Suntem de-abia într-a șaptea zi.

- Știu, dar cu greu le-am îndurat și pe acestea. În mod deosebit simt când nimeni nici nu dorește să-mi

vorbească sau să se uite la mine.

- Și totuși, ce vă lipsește ? Eu cred că nimic.

- Dinspre partea asta, mulțumesc, nimic. Cu toate acestea, aerul proaspăt, curat !

Putem să deschidem toate geamurile, sau să producem oxigen într-o cantitate mai mare.

- Și totuși, aerul care se produce acolo, aparatul acela nu e pentru mine.

- Cu toate astea, ați petrecut de altă dată un timp mult mai îndelungat, claustrat în automobil.

- Așa e, fiindcă a trebuit ! Atunci când ești nevoit să faci, e ceva special. Altfel nu refuz nici o ocazie să mă plimb în aer liber.

Asta cam așa era, într-adevăr. Atunci când Maximzus ave nevoie de o potecă, sau mai degrabă, de vreun drumeag de munte, Georg prefera să alerge pe lângă automobil, chiar dacă ceilalți nu păreau înclinați să o facă.

Asta îl caracteriza numai pe el și desigur nu-i privea și pe ceilalți.

- De altfel, e de-a dreptul ridicol ! a continuat Georg

- La ce vă referiți pronunțând cuvântul ridicol ? a sărit ca arsă Leonor. Deși Georg nu asta intenționase.

- Că noi stăm aici ca un melc în găoacea sau cochilia sa. Ați afirmat-o singură și eu însumi o știu prea bine că nu sunteți lașă.

- Șt de aceea găsiți situația noastră ridicolă ? a continuat Leonor pe același ton.

Georg nu remarca nimic deosebit în tonul fetei

- Păi asta am și spus-o. Nu avem de ce să ne ascundem. Suntem doar pe mare. Am putea ieși pe punte să inspirăm aerul curat și sărat al mării și să ...

- Atunci dacă ții atâta, ieșiți pe punte și inspirați aerul curat și sărat al mării !

- Da. V-aș ruga să-mi îngăduiți să fac lucrul acesta.

- Nu e nevoie pentru asta de îngăduința sau permisiunea mea ! a strigat Leonor, care dintr-un motiv anume continua să fie enervată.

- Atunci o voi face ! V-aș ruga însă să renunțați și dumneavoastră la acest prizonierat liber consimțit, întrucât e chiar ridicol să ...

- Asta este a treia oară că folosiți acest cuvânt, a continuat să-i răspundă Leonor pe un ton acru, în timp ce obrații îi erau roșii ca focul.

- Prin urmare, considerați că este ridicol dacă eu prefer să-mi țin cuvântul pe care mi l-am dat odată în fața căpitanului ? Asta chiar că-i culmea !

Abia acum a remarcat și Georg terenul alunecos pe care pășise.

- Ei, nu trebuie să o luați chiar așa ! Vă rog să mă scuzați. Perseverez însă asupra punctului meu de vedere, că în ciuda celor spuse, tot ridicol rămâne până la urmă..

- Da, da, știu deja, Ei bine, ieșiți atunci ! Doar nu o să vă rețin înăuntru cu forța. Am observat mai de mult cum pe dumneavoastră această călătorie cu

automobilul vă cam plictisește. Nu scăpați un singur prilej de a ieși afară !

Georg s-a silit să-și păstreze cumpătul. Aș vrea prin urmare cu permisiunea dumneavoastră să mai ies din când în când pe punte.

- Nu, nu, nu-i nevoie să mai reveniți !

Abia acum și fața lui Georg și-a schimbat culoarea..

- Cum ? Îmi dați pașaportul ? Mă concediați ?

- Firește, sunteți concediat. Nu asta doriți ?

- Ba n-o doresc deloc ...

- Ei, atunci rămâneți !

. Cum vedeți dumneavoastră călătoria asta ?

- Cum ar trebui să o văd ?

- Leonor, sunteți bolnavă, extrem de nervoasă, dacă mă pot exprima așa ... a spus Georg privind-o pe fată cu foarte multă seninătate.

- Cum ? Bolnavă, nervoasă ? Ha, ha, ha ! Și cum de vă permiteți să mă numiți așa, Leonor, de parcă ne-am tutui de când lumea. Pentru dumneata eu sunt numai Miss Morris, m-ați înțeles ?

A fost o privire de o tristețe sfâșietoare pe care Georg a atîntit-o asupra fetei, al cărei comportament era de nerecunoscut.

- Poate că ar fi mai bine dacă aș ieși chiar acum afară.

- Da,. da, chiar că ar fi mai bine, Sunteți concediat, dacă asta vă doriți cu tot dinadinsul. De mult vă doriți un astfel de deznodământ, așa că o puteți

recunoaște în fine cu inima ușoară.

După o privire fixă, stimulatoare între cei doi, Georg s-a închinat printr-un gest de politețe și a dispărut pe ușa automobilului.

Leonor a rămas însă ațintită asupra ușii mult timp după aceea, ducându-și ambele mâini la tâmpile.

- Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu mine ? Ce am făcut ? a șoptit ea. L-am expediat pur și simplu afară ! Simt că înnebunesc !

Adam a apărut imediat din spate, ceea ce a avut darul de a o calma imediat pe fată, care s-a stăpânit atât cât se putea.

- Mister Green, vă rog să veniți încoace ! a spus ea cu o voce imperturbabilă.

- Sunt deja aici. Dar unde este Mister Hartung ?

- Afară !

- Bine a făcut.

- În afară pentru totdeauna. E concediat.

- Cum ?

- Nu va mai reveni.

- Ce tot spuneți acolo ? !

- L-am concediat, nu se aude ?

Adam a început ca de obicei să se scobească în ureche.. Mai întâi în cea reală, apoi a luat-o la rând pe cea artificială.

- Probabil că vă arde de glumă.

- Nu, nu, am denunțat chiar acum contractul nostru, Mister Hartung ne-a părăsit.

- Ei, nu mai spuneți. Și de ce s-o fi făcut ?

. - Nu mai suportă să stea înăuntru.

Leonor i-a relatat incidentul detaliat, firește, corespunzător adevărului, dar plasând vina în sarcina altuia. Nu era tocmai corect, dar nu mai puțin uman. N-a exagerat în atribuirea acesteia, dar era evident că în ce-o privea, nu se socotea defel vinovată

Acum însă, după ce auzise povestea, Adam a revăzut cazul în totalitatea lui, a luat modul rece și imparțial, cum îi era felul.

- Așa deci, eu nu cred că va rămânea așa. Cu siguranță că se va reîntoarce.

- Mister Hartung ? Atunci poate că nu-l cunoașteți !

- Și-a luat cu el și carabina ?

- Nu. După cum se vede , mai zace încă atârnată de cuiul acela.

- Atunci se va întoarce cu siguranță.

- Da, poate ca să-și ia arma.. Oricum, i-o puteți duce afară chiar dumneavoastră, sau dacă nu, unul din cei doi montori.

- Să i-o duc afară ?

- Păi, unde ?

- La ce bun ? Se va întoarce singur îndărăt, o să vedeți !

- Cum ? Așa tam-nesam ? L-ați plătit barem așa cum se cuvine ? Are doar de încasat o sumă frumușică pentru toate serviciile oferite.

- Aveți dreptate ! La asta nici nu m-am gândit. ! Va trebui să ia toți banii care sunt acum în posesia

noastră și asta imediat ...

Cu asta, Leonor a sărit sus.

- Stați pe loc ! a ținut-o Adam pe față împiedicând-o să iasă afară. Sau mai bine. Mergeți și spuneți-i că totul e în regulă, că vreți să se reîntoarcă. Ceva de genul „haide, Georg.. totul a fost o glumă, vom conlucra și de-acum înainte bine împreună” și să-i dați de împăcare o săru ...dar ce spun eu aici ? Dumneavoastră o veți descurca. O știți mai bine ...

Cu un strigăt,. Leonor s-a dat îndărăt.

- Acum și-a pierdut și acesta mințile !

- Cum ? Eu ? Nu, nu, nici pe departe. La mine ce-i în gușă și în căpușă ! Poate alții și-au pierdut rațiunea, asta o cred. Mister Hartung, care n-a mai putut îndura viața în reclusiune și dumneavoastră, fiindcă Mister Hartung nu va făcut încă o declarație de dragoste !

- Omule, omule, ce-ți trece prin minte ?

- Nu, nu puteți duce cu preșul un om ca mine trecut prin ciur și dârmon. Eu știu ce e de știut. Ei, acum să vorbim franc. Sunteți până peste urechi îndrăgostită de tânărul acesta și fiindcă n-a reacționat cum se cuvine, v-ați pierdut încrederea și i-ați copt-o ! Așa cum știu numai femeile să o facă în momentul când poartă o asemenea povară în suflet.

Leonor a gemut și s-a tânguit. Nici nu mai era în stare să facă mai mult. Nu putea nici să-l gonească, nici să-l concedieze și pe acest omuleț verzui. Sunt anumite momente în viața unui om care pur și simplu nu se

pretează la nici un fel de soluții. Omul poate să-ți alunge câinele, sau dacă-l pune într-un sac și-l duce departe, acesta își găsește întotdeauna drumul îndărăt. Ar putea însă să-l vândă. Dar azi nu se mai obișnuiește. Și-apoi, mai sunt și alte relații umane care prin nici o jignire nu se mai pot distruge.

Așa că lui Leonor nu-i mai rămăsese decât să geamă și să-și dea ochii peste cap până în pragul leșinului.

- Eu, eu ... ?

- Da, da, dumneavoastră. Așa că aveți numai un pic de răbdare, Georg al dumneavoastră se va reîntoarce singur. Dar apoi va rămânea în întregime să-l tratați cum se cuvine. Tipul e destul de timid, chiar sub carapacea asta de om în care se găsește o inimă și un suflet blând ...

- Eu, eu, niciodată ...

- Ei, s-o lăsăm, să nu mai jucăm teatru.

- Îl urăsc, da, da, acum îl urăsc pe acest om !

- Da, firește, știu ce zic toate femeile când nu le reușește vreo pradă. Îmi aduc aminte de cucoana vulpe și de strugurii la care nu poate aju...

Leonor a considerat că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să dea buzna în compartimentul ei și să se închidă acolo.

Cu acest omuleț îndrăcit, cu totul în verde, pe care nu-l putea alunga, n-ar fi putut să ajungă la

un numitor comun, asta îi devenise de-acum clar de-a binele !

Când a apărut din nou la lumina zilei și de fapt în cealaltă zi, a arborat cu totul altă mină, prefăcătoria reușindu-i destul de bine, cât despre Adam, acesta s-a păzit să-i mai aducă aminte despre disputa lor din ajun.

Era destul de abil și de deștept pentru a nu o mai face.

Căpitanul a bătut la ușă și Leonor s-a grăbit să-i deschidă.

- Călăuza dumneavoastră, acel Mister Hartung, a cerut permisiunea de a lucra ca muncitor simplu, ca fochist în sala cazanelor.

- Ca fochist ? a întrebat Leonor îngrozită.

- Da, s-a oferit de bună voie și-mi convine de minune, întrucât cei doi fochiști ai mai. cei mai destoinici, s-au îmbolnăvit brusc și nu aveam cu cine să-i înlocuiesc.

De ieri Mister Hartung lucrează jos la cazane și pot spune că n-o face cât doi oameni, ci chiar cât trei laolaltă !

- Dar nu era cazul ! N-are de ce.. Îi sunt datorare cu o grămadă de bani și pot oricând să-i plătesc biletul de călătorie.

- Știu perfect asta. E vorba de un conflict spontan, I-am oferit eu întreaga ospitalitate și un

bilet de parcurs gratuit, dar Mister Hartung m-a refuzat politicos și a insistat să rămână la cazane, unde lucrează ca un apucat, și ceea ce e extrem de ciudat, pare să fi găsit o adevărată plăcere în această muncă frenetică.

- Ei, să vorbim pe șleau acum, s-a amestecat și Adam în conversație, asta e ceea ce-i lipsește deocamdată. Trebuie mai întâi să-și zdrobească toate oasele acolo jos și abia apoi va ajunge la rațiune și se va transforma iarăși într-un leneș patentat cum am devenit acum cu toții.

- Nu, nu, niciodată ! a strigat din nou furioasă, având ultimul cuvânt Leonor.

- Ei bine, atunci nu aveți decât să persistați în nebunia voastră. Eu știu ce știu, femeile nu s-au schimbat câtuși de puțin din vremea când eram și eu tânăr.

CAP. XXXVII. DEVENIȚI UCIGAȘI

Era ultima noapte pe care aveau să o mai petreacă pe mare, întrucât se găseau deja în Rio de la Plata, dar încă nu se zărea defel coasta, ci numai din când în când câte o luminiță.

Când Leonor s-a trezit a doua zi, a văzut de-acum portul orașului Buenos Aires.

Deodată s-a auzit o bătaie energică în blindajul automobilului, Când Leonor și-a îndreptat privirea spre fereastră în direcția de unde venea zgomotul, a văzut afară câțiva domni

- Miss Leonor Morris ?a întrebat unul dintre aceștia.

- Da, acesta-i numele meu. Ce doriți ?

- În numele regelui, sunteți arestată !

În același timp cel ce vorbise a prezentat o citație, sau în orice caz, un fel de document, pe care-l scosese din buzunarul de la piept, ținându-l la oarecare depărtare de fereastră.

Leonor și-a păstrat calmul. Chiar dacă era vorba de o arestare, asta nu mai putea să o emoționeze.

Dar ea nu a reușit să citească textul.

- Și însoțitorii dumneavoastră sunt de asemenea arestați. A continuat să pronunțe sentențios funcționarul.

- În numele cărui rege ?

- În numele regelui Angliei.

- Așadar, sunteți un funcționar de poliție ?

- Da !

- Și de ce, mă rog, ar trebui să mă arestați ?

- Nu e nevoie și nici n-am îngăduința să v-o spun. Pe de altă parte, eu însumi nu cunosc motivul. Îmi fac datoria pur și simplu.

- Ce am eu de-a face cu Anglia ?

- Arestarea dumneavoastră survine în urma unei convenții internaționale. Oriunde veți ajunge veți fi arestată și aruncată într-o închisoare.

- Da. Firește, îndată ce voi fi arestată de un funcționar al poliției țării respective, nu-i așa ?

- Absolut corect !

- Ei bine, știu că ne găsim acum în republica Argentina !

- Nu, vă găsiți pe un vas britanic, pe care mai fâlfâie încă steagul național.

- Ah. Acum îmi dau seama de ce dumneavoastră ca englez doriți să mă arestați ! Așadar intenționați să mă aduceți pe uscat ?

- Da. Cu automobil cu tot și nimeni nu are permisiunea să-l părăsească.

- După care mă veți preda autorităților argentinene ?

- Desigur, pe uscat automobilul va fi de îndată preluat de către autoritățile argentinene.

Acum însă a trebuit să iasă în evidență și Adam. El și-a strecurat pe una din ferestre unul din brațele sale, ținând între degete o priză de tabac

- O priză, vă rog ? a zâmbit el mucalit. Din tabac de calitate.

Funcționarul a întins mâna repede, dar și mai repede și-a retras-o Adam din gemuleț.

- Nu, nu, nici întreaga doză !

Căpitanul, care tocmai se întorsese de pe uscat, s-a apropiat de automobil.

- Miss Morris, vin de pe uscat. Am auzit că vor să vă aresteze !

- Formularul de arestare tocmai mi-a fost adus la cunoștință, a replicat Leonor.

- Pentru ce ? Care-i motivul. Nu știa nici unul și acest funcționar de asemenea nu cunoaște vreun motiv.

- Mister Hartung este arestat de asemenea.

- Cum ? a strigat Leonor pălind.

- Așa este , a încuviințat funcționarul. Însoțitorul dumneavoastră, Mister Hartung, a și fost arestat.

- N-am avut nici cea mai mică bănuială, a intervenit căpitanul. L-am văzut pe Mister Hartung încătușat între doi polițiști.

- Cum ? Aici pe bord ?

- Nu, ci atunci când era pe cale de a se fi urcat într-o cabrioletă.

- Într-o cabrioletă ? sau pe bord ?

- Nu. Firește, ci la cheu. Pe uscat. Deci este deja pe uscat ?.

- Acesta este deja la tribunal, a confirmat funcționarul. Așadar, Miss Morris, vă rog să nu opuneți nici o rezistență ...

În momentul acela Leonor a scos un țipăt, care nu mai avea nimic omenesc, a sărit direct la volan, a umblat la una din manivele și a tras-o apoi îndărăt. După cum mânuia aceasta manivela. încoace și încolo, tot astfel încoace și încolo și Maximus încă solid ancorat prin odgoane de catargul principal. Deodată, odgonul cel mai solicitat s-a rupt, urmat de îndată de un al doilea, după care toate celelalte s-au spulberat precum sticla. Automobilul s-a eliberat de legăturile sale și în momentul următor Leonor a comutat butonul electric pe forța motrice a motorului, la o sută cincizeci de cai putere. Cu această forță incredibilă, Maximus s-a pus în mișcare, țâșnind peste bord.

Era evident că Leonor voia să sară cu automobilul peste bord. Dacă nu, de ce s-a eliberat din legături ? Dar nu se mai putea ajunge la săritură, pentru că lansarea era prea scurtă, timpul de manevră de asemenea insuficient, ca să poată porni aparatul și să pregătească saltul . De aceea, Maximus s-a ciocnit pur și simplu de parapet, sau mai degrabă, a spart ca o ghiulea balustrada din lemn !

În locul unei detunături sau zguduituri, la care se așteptau cu toții, sa auzit un strigăt cere-ți vâra groaza în vine, după care Maximus a aterizat în apă, nu înainte de a se ciocni de un mic vaporeș

ce trece tocmai în momentul acela pe acolo.

Automobilul, ce se mai găsea în plină săritură, a ajuns la suprafața apei, pe care s-a deplasat fără să-și folosească măcar elicea.. În urma acestuia au rămas țipete, gemete, plescăituri ale trupurilor omenești care ajunseseră între valurile produse, groază și spaimă peste tot.

- Ce s-a întâmplat ? a întrebat Leonor îndată ce și-a revenit cât de cât.

- Ne-am prăbușit peste o ambarcațiune, după ce am zdrobit-o de tot, a șoptit Adam și fața sa zeflemitoare, cum era de obicei, se schimbase, devenind aproape de nerecunoscut.

Au privit cu toții îndărăt. Leonor și-a întors iute ochii spre Columbus, în jurul căruia mișunau mai multe bărci, toate acestea grăbindu-se să dea ajutor sinistraților. Din apă erau scoase nu numai trupuri de oameni vii, dar și morți. Să nu mai vorbim de cele ale unora groaznic mutilați.

- Acum am devenit și ucigași ! a șoptit Adam tot așa ca și prima oară.

Prin trupul lui Leonor parcă se scurgeau scântei electrice, așa cum se zguduia acum la priveliștea care i se înfățișa în fața ochilor.

- Ne-au silit la asta ! Și Georg se găsește încătușat la tribunal !

- Am mai omorât acolo sus un om, pe acel

funcționar de poliție, care a fost împins către balustradă, după care l-am transformat în terci atunci când Maximus a trecut peste el. Am văzut cu ochii mei !

Georg în cătușe și la tribunal ! continua să repete Leonor.

- Leonor, Leonor, acum am devenit chiar noi înșine niște ucigași !

- Va trebui să-l eliberăm pe Georg, atâta timp cât mai putem ! Ajutați-mă pe mine, criminala, sau ...părăsiți-mă !

Adam n-a mai spus nimic în plus. Sub mână sa pricepută, automobilul s-a transformat într-o barcă cu motor

Închisese ferestruicile prin care pătrunsese niște apă. A gustat-o puțin, negăsind-o sărată, în timp ce fluxul creștea și Parana se transforma treptat în Rio de la Plata, care este mai mult un golf, unde se adună apă dulce, De aceea. A pus pompele în funcțiune pentru a înlocui apa consumată în cele paisprezece zile.

Nu mai puțin indiferenți față de ce lăsaseră în urmă păreau să se comporte cei doi muncitori. Ei trăiseră de fapt multă vreme ca niște schimnici în acea mănăstire veche unde se elabora morisitul, modelându-și voința și omenia, devotați trup și suflet bătrânului inventator și acum tinerilor lor

stăpâni. Ascultători și rapizi ca totdeauna, s-au pus sub comanda aceluia pe care-l desemnase Leonor.

Maximus se grăbea acum înspre țărm sub mâna fermă a lui Leonor, care preluase volanul și transformat în barcă cu motor, depășise în viteză toate celelalte ambarcațiuni. Nici nu mai era cazul să-și schimbe direcția, cum fusese intenția sa inițială, socotea suficient doar să ajungă pe uscat pentru a vedea în depărtare primele clădiri ale marelui megalopolis sud-american, care era orașul Buenos Aires.

CAP . XXXVIII . DICTATOAREA

La periferia orașului Buenos Aires se întindeau culturi, în special de legume, pentru nevoile zilnice ale capitalei argentinjene. Între aceste pământuri nu se vedea nici un sat. Țăranii locuiau ei înșiși în oraș și în fiecare dimineață ieșeau la câmp, pentru ca seara să se reîntoarcă din nou acolo.

Buenos Aires și toate împrejurimile sale duceau lipsă de apă. Deși ploua suficient de des, exista umiditate în sol, care este excepțional de roditor, cu excepția faptului că nu poseda izvoare și toate fântânele existente ofereau numai apă sărată.

În orașul propriu-zis există câteva cisterne.

Cu apă proaspătă și bună, care însă costă foarte mult, astfel încât marea majoritate a populației nu și-o poate permite. În rest, apa potabilă este extrasă cu ajutorul fluxului din Rio de la Plata, după ce era filtrată cu destul de mare greutate.

După o plimbare de jumătate de oră, din oraș ajungi direct în pampasul cel sălbatic, așa cum se numește aici preria. Aici nu lipsesc hergheliile de cai, dar nici cirezile de cornute, prin care Argentina a devenit atât de cunoscută, alături de renumitele lanuri de grâu și porumb.

Se văd gazele sperioase în schimb, cărora iarba grasă le este de ajuns și pentru a-și astâmpăra setea. Câmpurile cultivate se întâlnesc mai departe, acolo unde coloniștii înșiși găsesc apă potabilă în puțurile proaspăt săpate.

În împrejurimile mai îndepărtate ale orașului Buenos Aires se află totuși destule districte unde rezervele de apă sunt asigurate, un fel de oaze ca să le spunem așa, și una dintre ele se numește La Magdalena, situată la sud de oraș, dar destul de aproape de coastă.

Pe lini ferată, la o oră depărtare de capitală, un fel de stațiune estivală de băi și un loc de refugiu pentru argentinienii bogați pe toată durata sezonului cald.

De-a lungul digului pe șosea, un echipaj cabalin se grăbea în direcția orașului. Cei doi cai în plină cursă n-ar fi avut nevoie decât de două ore pentru a ajunge în oraș, Erau de fapt niște roibi minunați, tot așa de bogat era și harnașamentul. Trăsura și livreaua conducătorului și a celor doi servitori străluceau de fireturi aurite.

Se găsesc în Buenos Aires destui oameni bogați, care vor s-o arate, mai ales atunci când aparțin rasei mândrilor conchistadori spanioli.

Și cei trei călători din trăsură aparțineau fără îndoială tot acestei stârpe.

O doamnă în vârstă, care cu ajutorul pudrelor și a fardurilor ținea morțiș să se înfrumusețeze, una tânără, care nu avea nevoie deloc de astfel de mijloace artificiale și alături un domn destul de tânăr, care și-ar fi vârât fără îndoială briliante în urechi și în nas, dacă asta ar fi fost moda. Astfel trebuia să o arate că posedă bani și asta se vedea de la o poștă din inelele pe care le purta pe degete, acul distins de cravată și câteva brățări, ca să nu mai vorbim de ceasul de aur cu lanț din același metal prețios. Butoanele de la manșete și câte alte accesoriii.

În dreapta direcției de mers a acestora se întindea plaja, iar înaintea lor se vedea de-acum periferia orașului Buenos Aires cu portul său, situat

totuși la o mai mare depărtare.

La viteza pe care și-o permiteau patrupedele se putea ajunge acolo într-un sfert de oră.

- Ia uite-te acolo, Manuel ! a strigat doamna cea bătrână. Ce ciudată ambarcațiune mai este și asta care tocmai se îndreaptă înspre mal ?

Domnul căruia îi fusese adresată întrebarea și care se găsea undeva în spate. S-a întors.

- Pe Madona ! a strigat el în momentul următor, Țsta nu-i altceva decât misteriosul automobil al lui Miss Leonor Morris,

Omul a devenit deodată destul de agitat și nu mai puțin cele două domnea, în special cea vârstnică, care în ciuda corpolenței sale a sărit în sus :

Manuel !

Tânărul s-a mai întors o dată în spate, între cei doi stabilindu-se o înțelegere mută, acesta voind să spună ceva, dar la un semn al doamnei în vârstă. care a făcut un semn către cea tânără, domnul a amuțit.

Acum nu trebuie să se înțeleagă că este vorba de un lucru neaparat condamabil .

- Da, Lucia . avem de-a face cu cel mai renumit automobil, a spus Manuel, care s-a silit să-și păstreze calmul.

Trăsura nu trebuia să se oprească, dacă

voiau să privească mai departe automobilul în evoluția lui. Acesta era încă destul de departe, lateral în dreapta lor.

- Se pare că a traversat oceanul tocmai din Capetown pentru a ajunge la Buenos Aires astăzi, a strigat Luci., cea mai tânără, cu ochii înflăcărați.

Acesta făcea impresia de a fi destul de naivă, deși în celelalte compartimente, trupești și spirituale deopotrivă, era o femeie în toată puterea cuvântului.

- Nu, nu cred că e vorba despre cesta, dacă ar fi fost, și-ar fi anunțat prezența telegrafic. Se pare că s-a îmbarcat pe vaporul Columbus pentru a ajunge aici.

- Chiar dacă ar fi, cum poate un automobil să călătorească pe apă ?

- S-ar fi putut să fi părăsit vaporul undeva în port, sau și mai bine, să fi sărit peste bord.

Cu toții au izbucnit în râs.

- Cum, poate să și sară ?

- Se zice că da.

- Dar de ce să aterizeze aici, în partea asta părăsită a coastei ?

- Pentru că în oraș, un atentat cu bombă ...

- Da, copile, acest vehicul nu are nevoie de nici un port, i-a căzut în vorbă cu reproș tânărului privindu-l cu reproș doamna cea vârstnică.

Dar Lucia auzise totuși ceva. În Capetown a fost cu adevărat o bombă aruncată asupra automobilului ?

- Se spune că așa e.

.- Dar a fost relatat în fiecare ziar.

- În ziare se exagerează totul, orice zvon este transformat într-o știre adevărată.

- Și de ce ar face asta ?

- Asta este tradiția ziarelor.

- Nu mă refer la asta, De ce ar arunca cineva o bombă asupra acestor călători ?

- Copilă, tu pui probleme și întrebări, la care nimeni ne este în stare să-ți ofere un răspuns.

Plaja era constituită dintr-o suprafață netedă nisipoasă, deservită de flux și reflux, inundată ocazional și de apele mării. Acolo unde fluxul nu ajungea, începea de îndată pampasul cel verde. Această plajă fusese acum atinsă de ciudata barcă cu motor, care s-a transformat în automobil, începând să ruleze cu roțile care s-au ivit pe nisip, după care a ajuns în câmpia ierboasă, oprindu-se în dreptul șoselei, dar încă destul de departe de trăsură.

- Minunat, minunat ! a jubilat tânăra. Un automobil care poate merge și pe apă. Așa ceva

- Minunat, minunat , s-a bucurat tânăra doamnă. Așa ceva știu că mi-ar plăcea să am și eu !

Entuziasmul neașteptat al tinerei a provocat o nouă discuție pe șoptite între cei doi.

- Oare ocazia asta ivită nu-i minunată.?

- Noi singuri nu putem întreprinde nimic.

- Putem să spionăm. Să ascultăm ...

- Asta dacă vor fi de acord să vorbească cu noi.

- Nu strică să facem o încercare. Ne prezentăm și asta va fi suficient.

- Atunci, ne vom găsi în gura leilor, a fost de părere tânărul pe un ton certăreț.

- Pe dracu ! N-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce plănuim noi ! i-a dat răspunsul bătrâna doamnă, care părea să posede un curaj veritabil disimulat. Sub voalurile sale, în raport cu Manuel. Toată această conversație se purta pe șoptite., se înțelege..

- Maman, maman, nu putem să vedem mai îndeaproape automobilul ăsta ? a strigat Lucia.

Sporovăiala dintre cei doi a trebuit să se termine.

- Putem încerca.

Acum automobilul ajunsese chiar în dreptul lor. Lateral. Așa încât trăsura a fost nevoită să se oprească. .dar cei trei pasageri făceau deja semne disperate

Automobilul s-a apropiat oprindu-se pe șosea., în apropierea trăsorii.

- Acești domni par să-mi vină în întâmpinare, s-a pronunțat Leonor, care coborâse blindajul parțial pe partea din față a automobilului., de parcă mi-ar fi ghicit intențiile venindu-mi în întâmpinare.

Dar, ce fel de ochi fac oamenii ăștia !

Ea a deschis între timp cu totul fereastra

- Iertați-mă, domnilor, dacă vă rețin, a început ea pe franțuzește. Sunt o străină în această țară ...Dar vă rugăm ... vorba ei a fost luată parcă de pe buzele celor trei, care săriseră imediat din trăsură, făcând cunoștință și aflând cu această ocazie că Miss Leonor Morris debarcase de curând în Argentina.

S-au complimentat reciproc, urându-și succes și sporovăind tot felul de amabilități, ce se obișnuiesc la asemenea ocazii,

- Cu cine am onoarea ? a întrebat la rândul său Leonor, care de-abia apucase să intre și ea în vorbă.

Cei trei interlocutori ai Leonorei au luat o ținută de circumstanță, venindu-i în întâmpinare.

- Nu dumneavoastră, ci noi avem deosebita onoare și nesperatul privilegiu ca să vă salutăm, ca și primii argentinieni, pe pământul nostru. I-a răspuns galant tânărul,.

Doamna aceasta este senora de Castro, soția președintelui Argentinei, a arătat el înspre femeia mai în vârstă.

Urmăriți continuarea în broșura nr. 15

DICTATOAREA BUENOS AIRESULUI

Leonor ia ca ostatică pe soția
președintelui, pentru eliberarea lui
Georg. **T**ânăra amenință cu
distrugerea capitalei.